

Toxický koblížek

Ahoj, jmenuju se Ron a jsem hlavní administrativní asistent konferenciéra, ale klidně mi říkejte Rone. A i když to možná bude vypadat divně, hned ze začátku bych vám chtěl poblahopřát.

Ano, to samozřejmě vím. Tuhle show dělám už šestým rokem - jak bych mohl nevědět? Ale podívejte se na to takhle, Kim - můžu vám říkat Kim? Na jeden večer jste byla vybrána jako zástupce lidstva. A všech ptáků i šelem. Červíků a motýlků, mořských ryb i konvalinek. Dnes večer budete na půl hodiny zastupovat veškerý život na naší planetě. Kruci, všechen život ve vesmíru, pokud vím. To už je důvod ke gratulaci, nemyslíte? Máte právo být na sebe pyšná. A vaše rodina taky. Měla jste, tedy, máte rodinu? To je hezké. Takže je jasné, že se dnes večer budou dívat na televizi, že ano? Já vím, každý se na to dívá tak jako tak. Dokonce víc než na udílení Oscarů. O osm až deset bodů víc. Takový bod je dnes kolem třinácti miliónů duší, to jste věděla?

OK. Mno. Už jste někdy byla v televizi? Hvězdná role ve „Skryté kameře“? Hezké, je vidět, že se neberete úplně vážně. Mno. OK. Televize, to je z devadesáti devíti procent příprava, zvláště v živém vysílání. Takže teď prosím pojd'te se mnou a společně si kvůli osvětlovačům i vám projdeme celý program, abyste se potom mohla soustředit na tu velkou událost.

Je to přece váš večer.

Pozor na nohy. Po podlaze se válí spousta kabelů. OK. Tomuhle říkáme levé pódium. V 8.59, jednu minutu před začátkem vysílání, vás vyvede jedna z dívek. Tamhle, v těch krátkých zelených oblečcích. Cože? Že když jste žena, měli by to být chlapi v bikinách? Aha, to byl vtip. Máte docela smysl pro humor, Kim. Můžu vám říkat Kim?

Jasně, už jsme se dohodli.

Mno. OK. Budete stát tady. Stoupnete si na značku. Nemějte strach, kamery se na vás ještě nezaostří, na to ještě bude čas. Na začátku budete součástí scény. Následuje písnička v provedení Mezinárodního dětského souboru Duha. „Here comes the sun“ od Beatles, myslím. Vy tu jen stojíte a vypadáte k pomilování. Tak dobře, důstojně. Jak se vám zlíbí. Mimochodem, za poslední tři roky jste tu jediná žena, poslední dva Konzumenti byli muži.

Já nevím proč, my jim - promiňte - my vám prostě tak říkáme. Jak bychom vám měli říkat?

To je asi další vtip, že? No dobře.

OK. Mno. Písnička končí, je 9.07. Pár světelných efektů, pak vychází konferenciér. Nemusím snad zdůrazňovat, že přijde potlesk. Namíří si to přímo k vám a - polibek nebo potřesení rukou? Jak je ctěné libo. Tak vám podá ruku a následuje trocha společenské konverzace. Odkud jste, zaměstnání, atd. A propos, odkud jste?

To je hezké. Netušil jsem, že tam mluví anglicky, ale vlastně byl léta pod britskou správou, nemám pravdu?

Mno. OK. S odpověďmi si nemusíte moc lámat hlavu, konferenciér váš životopis zná a položí vám jednu dvě otázečky. Krátké a výstižné, skoro jako v Risku.

Že byste se s ním chtěla setkat. No - přirozeně - možná dnes večer, těsně před začátkem show, pokud nás nebude tlačit čas. Ale chápejte, pan Crystal je velmi zaneprázdněný muž, Kim. Můžu vám říkat Kim?

Jasně, už jsme se dohodli. Vzpomínám si. Omlouvám se.

OK. Mno. Troška improvizace a máme 9.10. Visí mi to tady na psací desce s klipsem, vidíte? Rozplánované na minutu. V 9.10 zase nějaké ty světelné efekty, pak dívky přivedou prezidenty Jednotného trhu, Africké federace, obou Amerik, Tichomořských

ostrovů atd. Celkem pět gentlemanů, z toho tentokrát jedna dáma, pokud jsem dobře informován. Krátké prohlášení, nic komplikovaného. Milé blábolení o „vaší velké odvaze“, o tom, jak „chráníte náš způsob života“ a tak. Pár slov o vlastním fungování Loterie, protože letošní rok mohli lidé poprvé kupovat tikety druhým.

To mě mrzí, že na ni máte tak vyhraněný názor. Kdybyste tu byla dobrovolně, všechno by bylo o moc lepší. Ale někdo vám tiket koupit musel, tak už to chodí.

Mno. OK. Kde jsme skončili? Jo, 9.13, prezidenti. Mají u sebe plaketu, která potom putuje vaší rodině. Nedotýkejte se jí, je jenom na dívání. Pak polibek, tedy potřesení rukou. Omlouvám se. Já si to poznamenám. Pak prezidenti vypochoďují k pravému pódiu. Nemějte starost, dívky si s tím provozem poradí.

OK. 9.14, světla se ztlumí a pak si posvítí na kulturní vložku domorodých obyvatel. Pořád stojíte tady, na levém pódiu, a samozřejmě je sledujete. Možné je všechno, třeba se vám to bude i líbit. Tři muži a tři ženy, bubny, chřestítka a tak. Ženy tančí, muži jim k tomu vyzpěvují. „Věda, náš dávný nepřítel, je nyní naším bratrem“, no prostě něco na ten způsob. Ucítíte chlad na krku - to bude stroj na vyrábění větru. Končí v 9.17, přejdou sem a obdarují vás svítkem z březové kůry. Vezmete si ho, ale nebudete se ho snažit rozvinout. Je 9.18 a oni odcházejí po levém pódiu. To je konec -

Cože? Ne, korporace samotné žádnou vložku nemají. Nechtějí se příliš mediálně zvýrazňovat.

Mno. OK. Je 9.19, konec rozcvičky, jak tomu říkáme. Konferenciér znovu vychází a vy jdete s ním - takhle, radši si to zkusíme - až na centrální pódium. Postará se, abyste zůstala v kuželu světla. Bude se rozplývat nad svítkem, udělá vtip, zaimprovizuje - nelamte si s tím hlavu. Dělá to pokaždé, už šest let, a ani jednou nevybouchl.

Dnes večer na podlaze tolik kabelů rozhodně nebude. OK. Je 9.20. Stojíte na centrálním pódiu, špičky tady. To je ono, přesně na značce. Další světelné efekty a pak konferenciér představí prezidenta Mezinárodního ústavu ekologických věd, který přijde z levého pódia. S koblíhou. Ještě ji přirozeně nevidíme, je v bílém papírovém sáčku. Položí ji sem, přeci vás na pódium.

Stoupne si sem, tahle zelená značka je pro něj - my mu říkáme Zelenej mozek - a v 9.22 naservíruje divákům pokec o „zločinech vědy“. „Celá staletí otravovala Zemi, zamořovala vzduch, znečišťovala vody atd., atd.“ Jsou to stejné plky jako minulý rok, jenže jiný, jestli mi rozumíte. K tomu se pouští slzotvorné video. Nemusíte se na něj dívat, jestli nechcete, prostě nasad'te znepokojený, poplašený obličej, to už nechám na vás. Ne že by se to nestalo! Mrtvé řeky, mrtví ptáci, dioxiny. Dvě minuty dioxinů.

OK. Mno. Je 9.24 a on *zapíná* radostné video. Modrá obloha, ptáci, medvídci a tak. Přijde pokec o „zázracích vědy“, minipřednáška o tom, jak dokázali sebrat a izolovat všechny agresivní látky, toxické odpady atp. letošního roku, aby se nikdy nedostaly do přírody -

Jak? To já přesně nevím. Tu technickou část vždycky vypouštím. Nějaké submolekulární-nano-mini-abraka-dabra. Ale vysvětlí to všechno, tím jsem si jistý. Dokonce si k tomu vytáhne i nějaký diagram. Dobře, prostě vyloží, jak všechny toxické odpady letošního roku byly sebrány a zkoncentrovány do jedné jediné koblíhy. Mimochodem, jde o letošní fiskální rok. Proto se taky tahle ceremonie natáčí dneska a ne o novém roce.

OK. Mno. Předá vám pytlík.

Odejde po pravém pódiu. Teď už je to jenom na vás, konferenciérovi a koblize. Ta je pořád ještě v pytlíku.

Občas bývá trochu mastná. Můžete pytlík držet nahoře. Poslužte si.

Mno. OK. Je 9.28. Uslyšíte víření bubnů. Teď se vám to možná zdá kýčovitě, ale v realu to kýčovitě nebude. Vím to dobře, protože jsem tu byl celkem šestkrát, stál jsem tamhle ve dveřích a pokaždé mi ukápla slzička. Pokaždé, slyšíte? Kamera na vás najede. To

je chvíle pro vás. Sáhnete do pytlíku a -

Eh? No, vypadá to jako každá druhá kobliha. Jestli nedáte jinak, necháme ji polít polevou.

Mno. OK. 9.29, ale o čas se nestarejte. Přišla vaše chvíle. Naše chvíle, všech lidí na světě, kterým není naše životní prostředí šumafuk, a to už dneska není nikomu. Sáhnete do pytlíku, vytáhnete koblihu -

A co dál? Aha, to byl vtip. Obdivuju lidi se smyslem pro humor, Kim.

Mno. OK. Všichni víme, co přijde pak.

Vy ji sníte.